

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

45. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wsparcie rozwoju odnawialnych źródeł energii w krajach rozwijających się za pomocą transferu technologii i wiedzy, który zakłada równe uczestnictwo kobiet, z myślą o przyczynieniu się do stworzenia równych szans i dostosowania do zmiany klimatu;

46. z niepokojem zauważa, że zmiana klimatu może negatywnie wpłynąć na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju ONZ, w szczególności celów związanych z sytuacją i ochroną kobiet;

*

* *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządóm państw członkowskich.

Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny - strategia ochrony różnorodności biologicznej UE do 2020 r.

P7_TA(2012)0146

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. (2011/2307(INI))

(2013/C 258 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244),
- uwzględniając wizję do 2050 r. oraz główny cel do 2020 r., przyjęte przez szefów państw i rządów krajów UE w marcu 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 21 czerwca i 19 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.,
- uwzględniając w szczególności wyniki dziesiątej Konferencji Stron (COP 10) Konwencji NZ o różnorodności biologicznej (CBD), przede wszystkim plan strategiczny na rzecz różnorodności biologicznej na lata 2011–2020 i cele z Aichi, protokół z Nagoi o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów oraz strategię mobilizacji zasobów na rzecz światowej różnorodności biologicznej,
- uwzględniając Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) oraz Konwencję o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” (COM(2010)0672) oraz wnioski Komisji dotyczące reformy WPR po roku 2013,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Budżet z perspektywy Europy 2020” (COM(2011)0500) wraz z dokumentami towarzyszącymi,
- uwzględniając strategiczne ramy finansowe na lata 2014-2020,

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając sprawozdanie zbiorcze na temat stanu ochrony typów siedlisk i gatunków wymagane na mocy art. 17 dyrektywy siedliskowej (COM(2009) 0358),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie wdrożenia przepisów UE mających na celu zachowanie różnorodności biologicznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽²⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” ⁽³⁾
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Finansowanie obszarów Natura 2000 - Inwestowanie w sieć Natura 2000: korzyści dla przyrody i człowieka” (SEC(2011)1573),;
 - uwzględniając badanie pt. „Ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej” (The Economics of Ecosystems and Biodiversity, TEEB) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Rybołówstwa (A7-0101/2012),
- A. mając na uwadze, że UE nie udało się zrealizować celu w zakresie różnorodności biologicznej na 2010 r.;
- B. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłosiła lata 2010–2020 Dekadą Różnorodności Biologicznej;
- C. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna ma kluczowe znaczenie dla istnienia życia ludzkiego i dobrobytu społeczeństw, zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio poprzez zapewniane usługi ekosystemowe – np. korzyści płynące z unijnej sieci Natura 2000, w skład której wchodzi obszary chronione, szacuje się na 200–300 mld euro, a liczba pełnoetatowych ekwiwalentnych miejsc pracy finansowanych bezpośrednio z wydatków odwiedzających zarówno te, jak i okoliczne obszary wynosi szacunkowo od 4,5 do 8 mln;
- D. mając na uwadze, że obecnie utrata różnorodności biologicznej zmniejsza każdego roku nasz globalny PKB o 3 %;
- E. mając na uwadze, że stan ochrony prawie 65 % typów siedlisk i 52 % gatunków wymienionych w załącznikach do dyrektywy siedliskowej oceniono jako niewłaściwy;
- F. mając na uwadze, że 88 % zasobów ryb jest poławianych powyżej maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
- G. mając na uwadze, że do Europy przedostało się już ponad 11 000 gatunków obcych, z których co najmniej 15 % to gatunki inwazyjne i szkodzące różnorodności biologicznej;
- H. mając na uwadze, że rolnicy odgrywają zasadniczą rolę w osiągnięciu unijnych celów różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że w 1992 r. dano początkowy bodziec do wprowadzenia ochrony różnorodności biologicznej do wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz że w toku reformy WPR w 2003 r. wprowadzono w związku z tym środki sprzyjające ochronie różnorodności biologicznej, takie jak zasadę wzajemnej zgodności, jednolitą płatność na gospodarstwo (oddzielenie płatności od produkcji) i rozwój obszarów wiejskich;

⁽¹⁾ Dz.U. C 50E z 21.2.2012, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 351E z 2.12.2011, s. 103.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽⁴⁾ <http://www.teebweb.org>.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- I. mając na uwadze, że system opłat za korzystanie z usług ekosystemowych jest obiecującym innowacyjnym narzędziem finansowym służącym ochronie różnorodności biologicznej;
- J. mając na uwadze, że siedliska i gatunki są zagrożone w związku ze zmianą klimatu; mając na uwadze, że ochrona przyrody i różnorodność biologiczna mają kluczowe znaczenie dla łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej;

Uwagi ogólne

1. ubolewa, że UE nie zrealizowała swojego celu w zakresie różnorodności biologicznej na 2010 r.;
2. z zadowoleniem przyjmuje i popiera unijną strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., w tym wszystkie jej cele i działania; jest jednak zdania, że niektóre działania trzeba zintensyfikować i dokładniej je określić, oraz że należy przyjąć więcej konkretnych środków w celu zapewnienia skutecznej realizacji strategii;
3. podkreśla pilną potrzebę podjęcia działań oraz konieczność nadania różnorodności biologicznej wyższego priorytetu politycznego, by zrealizować główny cel UE na okres do 2020 r. w zakresie różnorodności biologicznej oraz globalne zobowiązania w zakresie różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że przy zapewnieniu odpowiednich środków finansowych i woli politycznej istnieją narzędzia umożliwiające powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej; podkreśla, że ochrona różnorodności biologicznej jest zbiorowym wyzwaniem, któremu należy sprostać poprzez zaangażowanie i udział wielu zainteresowanych stron;
4. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. i zauważa, że zmiana klimatu, utrata różnorodności biologicznej, zagrożenie ze strony inwazyjnych gatunków obcych oraz nadmierna eksploatacja zasobów naturalnych to wyzwania o charakterze ponadnarodowym i ponadregionalnym wywierające wpływ na każdego obywatela UE, bez względu na to, czy żyje on w obszarze miejskim, czy wiejskim; zauważa również, że aby złagodzić skutki tych zjawisk, potrzebne są pilne działania na każdym szczeblu administracji: lokalnym, regionalnym i krajowym;
5. dlatego zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia strategii do swoich planów, programów lub strategii krajowych;
6. uważa, że nie należy ograniczać środków ochrony różnorodności biologicznej zapisanych w obowiązującym prawie UE;
7. podkreśla, że nowa strategia nie może się znów zakończyć niepowodzeniem; w związku z tym wzywa Komisję do przedstawiania Parlamentowi co dwa lata sprawozdań z postępów, w których Rada i Komisja będą omawiały stan prac;
8. podkreśla, że prawdziwym sprawdzianem zaangażowania UE w osiągnięcie celu związanego z różnorodnością biologiczną i kluczem do rozwiązania tego problemu nie jest nowa strategia, ale zbliżające się reformy wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa, jak również wieloletnich ram finansowych; ponadto wskazuje, że niedostateczne uwzględnianie różnorodności biologicznej w strategiach politycznych UE przyczyniło się do porażki pierwszej strategii w tej dziedzinie;
9. jest zdania, że trudności napotkane podczas realizacji celów wyznaczonych na 2010 r. wskazują na potrzebę dogłębnego przeglądu dotychczas stosowanych metod; utrzymuje, że należy przeprowadzić badania strategiczne, obejmujące wszystkie czynniki, które mogą mieć wpływ na obszary chronione oraz że wyniki tych badań należy uwzględnić w planowaniu przestrzennym oraz powinny im towarzyszyć kampanie edukacyjne i informacyjne na temat znaczenia lokalnych zasobów naturalnych i ich ochrony;
10. podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej odnosi się nie tylko do gatunków i siedlisk, lecz także do różnorodności genetycznej; wzywa Komisję Europejską do opracowania strategii na rzecz ochrony różnorodności genetycznej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

11. zwraca uwagę na fakt, że nasze dziedzictwo naturalne stanowi ważny kapitał ekologiczny, który ma zasadnicze znaczenie dla dobrobytu ludzkości; uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny współpracować i koordynować wysiłki zmierzające do lepszego wykorzystania zasobów naturalnych oraz do uniknięcia utraty netto różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych zarówno na obszarach miejskich, jak i w miastach;

Cele – uwzględnianie różnorodności biologicznej we wszystkich dziedzinach polityki UE

12. zwraca uwagę na znaczenie uwzględniania kwestii ochrony różnorodności biologicznej w opracowywaniu, wdrażaniu i finansowaniu wszystkich innych strategii UE – takich jak rolnictwo, leśnictwo, rybołówstwo, polityka regionalna i spójność, energia, przemysł, transport, turystyka, współpraca na rzecz rozwoju, badania i innowacje – w celu zwiększenia spójności sektorowych i budżetowych strategii politycznych Unii Europejskiej oraz zapewnienia przestrzegania wiążących zobowiązań dotyczących ochrony różnorodności biologicznej;

13. podkreśla, że unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej powinna być w pełni zintegrowana ze strategiami na rzecz łagodzenia zmiany klimatu przystosowywania się do niej;

14. przypomina, że zasada ostrożności stanowi podstawę prawną, na której należy opierać wszystkie przepisy i decyzje dotyczące różnorodności biologicznej;

15. podkreśla, że ochrona, wycena i odtworzenie różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych mają kluczowe znaczenie dla realizacji celów określonych w planie działań na rzecz Europy efektywnie korzystającej z zasobów i wzywa Komisję oraz i państwa członkowskie do rozważenia możliwości przedstawienia – jako jednego ze środków specjalnych – harmonogramu sporządzania map i oceny usług ekosystemowych w UE, co umożliwi podjęcie ukierunkowanych, skutecznych działań w celu powstrzymania degradacji różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych;

16. podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej oznacza dla społeczeństwa olbrzymie koszty gospodarcze, których dotychczas nie uwzględniono w stopniu wystarczającym w polityce gospodarczej i innych obszarach polityki; nalega zatem na Komisję i państwa członkowskie, by wyceniły usługi ekosystemowe i uwzględniły te wartości w systemach rachunkowości jako podstawę bardziej zrównoważonych strategii; uważa, że żaden model gospodarczy, który pomija właściwe zachowanie różnorodności biologicznej, nie jest w stanie przetrwać; podkreśla także, że działania na rzecz odbudowy ekosystemów i różnorodności biologicznej mogą przyczynić się w istotny sposób do wykształcania nowych umiejętności, tworzenia miejsc pracy i możliwości gospodarczych;

17. podkreśla potrzebę przeprowadzenia szczegółowej oceny negatywnego wpływu różnych sektorów gospodarki na różnorodność biologiczną;

18. podkreśla, że strategia na rzecz różnorodności biologicznej stanowi część inicjatywy przewodniej na rzecz efektywnego korzystania z zasobów w Europie, oraz przypomina, że polityka regionalna odgrywa zasadniczą rolę w zapewnianiu trwałego wzrostu, ponieważ wspiera działania służące rozwiązywaniu problemów klimatycznych, energetycznych i środowiskowych;

19. utrzymuje, że znaczna liczba pojawiających się chorób zakaźnych ma charakter odzwierzęcy (chOROby te są przenoszone między dzikimi zwierzętami, zwierzętami domowymi i ludźmi), oraz uznaje, że handel dzikimi zwierzętami oraz zmiany użytkowania gruntów i zarządzania nimi mogą prowadzić do powstania nowych płaszczyzn kontaktu między dzikimi zwierzętami, zwierzętami domowymi i ludźmi lub do ich zmiany, co mogłoby sprzyjać przenoszeniu chorób i utracie różnorodności biologicznej; podkreśla, że niezwykle ważne jest uwzględnienie różnorodności biologicznej w strategiach politycznych w zakresie zdrowia zwierząt, dobrostanu zwierząt i polityki handlowej;

20. uważa jednak, że w przypadku braku danych może być potrzebna kompleksowa ocena skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Ochrona i przywrócenie stanu przyrody

21. zwraca uwagę na potrzebę powstrzymania procesu pogarszania się stanu wszystkich gatunków i siedlisk objętych unijnym prawodawstwem w dziedzinie ochrony przyrody oraz na osiągnięcie znaczącej i wymiernej poprawy ich stanu na szczeblu UE; podkreśla, że powinno to polegać na poprawie co najmniej jednego z parametrów stanu ochrony, o których mowa w art. 1 dyrektywy siedliskowej, bez pogorszenia się pozostałych parametrów;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zobowiązania się do przyjęcia zintegrowanych strategii, tak aby ustalić wartość przyrodniczą poszczególnych obszarów geograficznych oraz cechy ich dziedzictwa kulturowego, jak również warunki niezbędne do ich zachowania;
23. podkreśla, że aby skutecznie osiągać cele z zakresu różnorodności biologicznej, należy podejmować konkretne działania; ubolewa, że mimo działań podejmowanych w celu zwalczania utraty różnorodności biologicznej, w UE tylko 17 % siedlisk i gatunków oraz 11 % kluczowych ekosystemów chronionych na mocy prawodawstwa UE znajduje się we właściwym stanie; wzywa Komisję do niezwłocznego przeanalizowania, dlaczego obecne działania nie przyniosły skutku oraz rozważenia, czy ewentualnie dostępne są inne, potencjalnie skuteczniejsze instrumenty;
24. podkreśla, że w celu określenia jasnego sposobu realizacji wizji na rok 2050 co najmniej 40 % wszystkich siedlisk i gatunków musi osiągnąć właściwy stan ochrony do roku 2020; przypomina, że do roku 2050 właściwy stan ochrony musi osiągnąć 100 % (lub prawie 100 %) siedlisk i gatunków;
25. wyraża zaniepokojenie pogarszającym się stanem ważnych siedlisk takich jak tereny podmokłe, które to siedliska należy traktować priorytetowo oraz wobec których należy podjąć pilne działania, które faktycznie odpowiadają specjalnemu statusowi ochronnemu nadanemu im przez UE;
26. uznaje, że budowa infrastruktury, urbanizacja, uprzemysłowienie i ogólnie rzecz biorąc, interwencje materialne przeprowadzane na danym terenie to jedne z najistotniejszych czynników powodujących fragmentację ekosystemów i siedlisk; wzywa władze lokalne, regionalne i krajowe o uwzględnienie, w zakresie ich kompetencji, tych czynników zagrożenia dla ekosystemów i siedlisk w projektach planistycznych i rozwojowych na dużą i małą skalę w ramach przepisów dotyczących planowania przestrzennego i w działaniach mających na celu ich egzekwowanie; uznaje istnienie presji i potrzeb na szczeblu lokalnym i regionalnym związanych z zapewnieniem trwałego rozwoju gospodarczego; zaleca władzom lokalnym i regionalnym uwzględnianie równowagi między rozwojem a potrzebą ochrony różnorodności biologicznej i siedlisk; popiera dalsze reformy oraz wykorzystywanie regionalnej i lokalnej polityki rozwojowej do osiągnięcia korzyści z różnorodności biologicznej i powstrzymania dalszej utraty siedlisk, zwłaszcza w czasach kryzysu gospodarczego i finansowego;
27. popiera zwiększenie wykorzystania oceny oddziaływania na środowisko, oceny skutków w kontekście zrównoważonego rozwoju, strategicznej oceny oddziaływania na środowisko i innych instrumentów celem uwzględnienia utraty różnorodności biologicznej i skutków zmiany klimatu w procesie decyzyjnym na szczeblu regionalnym i lokalnym; zwraca uwagę, że wszystkie regiony, także te najslabiej rozwinięte, odniosą korzyści z projektów sprzyjających łagodzeniu zmiany klimatu i ochronie różnorodności biologicznej;
28. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia zakończenia procesu wyznaczania obszarów sieci Natura 2000 w 2012 r. zgodnie z celem 11 z Aichi; ogromnie ubolewa nad opóźnieniem w wyznaczaniu obszarów morskich; jest zaniepokojony ponownym zezwoleniem na polowania w delcie Dunaju oraz ich możliwym negatywnym wpływem na różnorodność biologiczną; wzywa Komisję do zbadania, czy państwa członkowskie wdrażają art. 7 dyrektywy ptasiej (2009/147/WE⁽¹⁾), w szczególności w odniesieniu do polowań;
29. podkreśla pilną potrzebę zwiększenia wysiłków zmierzających do ochrony oceanów i środowiska morskiego, zarówno za pomocą działań UE, jak i poprzez poprawę międzynarodowego zarządzania oceanami i obszarami znajdującymi się poza jurysdykcją krajową;

(1) Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

30. nalega na państwa członkowskie, by dotrzymały terminu opracowania planów zarządzania lub analogicznych instrumentów dla wszystkich obszarów Natura 2000, zgodnie z art. 4 i 6 dyrektywy siedliskowej (92/43/EWG ⁽¹⁾);

31. uważa, że lepsza współpraca transgraniczna mogłaby przynieść istotne korzyści z punktu widzenia realizacji celów programu Natura 2000; podkreśla konieczność bliższej współpracy między władzami europejskimi, państwowymi, regionalnymi i lokalnymi w dziedzinie ochrony różnorodności biologicznej i zasobów naturalnych; w tym kontekście podkreśla możliwości przeciwdziałania utracie różnorodności biologicznej poprzez współpracę transgraniczną, międzyregionalną i ponadnarodową; uważa, że lepsze wykorzystanie potencjału współpracy terytorialnej, wymiana informacji, doświadczeń i dobrych praktyk znacząco by się przyczyniły do osiągnięcia tych celów; zauważa, że włączenie do strategii regionalnych na dużą skalę priorytetów związanych z różnorodnością biologiczną jest ważnym krokiem na drodze do jej odnowy i ochrony.

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia prawidłowej ochrony sieci Natura 2000 poprzez odpowiednie ich finansowanie; w szczególności wzywa państwa członkowskie do opracowania we współpracy z różnymi zainteresowanymi stronami wiążących instrumentów krajowych, za pomocą których określa priorytetowe środki ochrony oraz związane z nimi planowane źródło finansowania (zarówno z funduszy UE, jak i z budżetów krajowych państw członkowskich);

33. jest zdania, że należy usprawnić egzekwowanie prawodawstwa UE, w szczególności dotyczącego ochrony przyrody;

34. zachęca Komisję – ze względu na ogromne różnice pomiędzy państwami członkowskimi, jeśli chodzi o wdrożenie przepisów dotyczących obszarów Natura 2000 – do udzielania w razie potrzeby dalszych wyjaśnień i wskazówek w oparciu o przykłady; wzywa także Komisję do zapewnienia wskazówek i dzielenia się najlepszymi praktykami w zakresie zarządzania terytoriami przylegającymi do obszarów Natura 2000;

35. wzywa Komisję do zwiększenia jej możliwości rozpatrywania i skutecznego badania skarg i naruszeń związanych z właściwym wdrażaniem dyrektyw ptasiej i siedliskowej oraz do przekazania państwom członkowskich odpowiednich wskazówek dotyczących kontrolowania wdrażania wymienionych dyrektyw w praktyce; ponadto wzywa Komisję do włączenia środków służących poprawie wdrażania i wspólnego egzekwowania przepisów określonych w dyrektywach ptasiej i siedliskowej do swojej bieżącej pracy nad ulepszeniem wdrażania i kontrolowania prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska; uważa za ważne – w świetle rezolucji z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie przeglądu zalecenia 2001/331/WE przewidującego minimalne kryteria kontroli w zakresie ochrony środowiska w państwach członkowskich ⁽²⁾ – by wzmocnić sieć UE na rzecz wprowadzenia i stosowania prawa ochrony środowiska (IMPEL), oraz wzywa Komisję do złożenia sprawozdania na temat możliwości takich działań, w tym możliwości ustanowienia wspólnotowego organu inspekcji w zakresie ochrony środowiska, a także wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie kontroli w zakresie ochrony środowiska;

36. popiera inicjatywę Komisji dotyczącą programów szkoleniowych dla sędziów i prokuratorów; podkreśla jednak, że Komisja i państwa członkowskie powinny zapewnić dostęp do takich programów szkoleniowych także specjalistom zajmującym się obszarami Natura 2000, np. władzom regionalnym i lokalnym odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa i innym organom administracyjnym odpowiedzialnym za wdrożenie dyrektyw ptasiej i siedliskowej;

37. uważa, że koniecznie należy stworzyć zdigitalizowane, łatwo dostępne mapy zawierające właściwe informacje na temat najważniejszych zasobów naturalnych, obszarów chronionych, użytkowania gruntów, jednolitych części wód i obszarów zagrożonych, aby ułatwić władzom regionalnym i lokalnym przestrzeganie przepisów dotyczących ochrony środowiska, w szczególności tych odnoszących się do różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. C 16E z 22.1.2010, s. 67.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

38. zauważa ograniczoną świadomość społeczeństwa UE na temat znaczenia ochrony różnorodności biologicznej oraz poważnych kosztów środowiskowych i społeczno-gospodarczych związanych z jej utratą; podkreśla potrzebę opracowania bardziej kompleksowej strategii informacyjnej, zgodnie z celem 1 z Aichi;

39. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar rozpoczęcia, wraz z państwami członkowskimi, szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej dotyczącej sieci Natura 2000 do roku 2013, w celu poprawy stosowania unijnych przepisów dotyczących ochrony środowiska oraz wsparcia współistnienia ochrony środowiska, zrównoważonego wzrostu gospodarczego i rozwoju jako równych zasad nie stojących ze sobą w sprzeczności; w związku z tym apeluje o promowanie skutecznych projektów i informowanie społeczeństwa o możliwościach rozwoju gospodarczego, który nie szkodziłby środowisku, na obszarach istotnych z punktu widzenia dziedzictwa naturalnego i kulturowego, takich jak sieć Natura 2000;

40. podkreśla konieczność przeprowadzenia kampanii informacyjnych i uświadamiających na temat różnorodności biologicznej, skierowanych do osób w różnym wieku i pochodzących z wszystkich grup społecznych, biorąc pod uwagę, że kampanie uświadamiające dla dzieci i nastolatków głęboko zainteresowanych tym zagadnieniem powinny być prowadzone przede wszystkim w szkołach; uważa, że programy oświatowe i programy szkoleń zawodowych, zwłaszcza w dziedzinie rolnictwa, leśnictwa i sektorach pokrewnych, powinny koncentrować się w większej mierze na znaczeniu różnorodności biologicznej;

41. uznaje, że organizacje pozarządowe mają do odegrania istotną rolę w ochronie różnorodności biologicznej, uczestnicząc w procesie decyzyjnym, działając lokalnie oraz zwiększając świadomość obywateli;

42. zaleca uwzględnienie w ramach zarządzania mobilizacji obywateli, a także organizacji non-profit i podmiotów gospodarczych, przy czym w przypadku tych ostatnich należy położyć nacisk na włączanie problematyki różnorodności biologicznej do strategii przedsiębiorstw; docenia wartość, wiedzę i działania wolontariuszy i społeczności na rzecz ochrony różnorodności biologicznej oraz zwraca się do władz regionalnych i lokalnych o włączenie takich grup w proces planowania i konsultowania projektów poprzez ustanowienie partnerstw między władzami, sektorem prywatnym i organizacjami pozarządowymi;

43. uznaje ogromne znaczenie utrzymywania bliskich stosunków z podmiotami lokalnymi i bezpośrednimi gospodarzami danych gruntów i w związku z tym zachęca Komisję do zwiększenia swoich wysiłków w tym zakresie i zwrócenia uwagi na doświadczenie i uprzywilejowaną wiedzę tych podmiotów, które mogą wnieść wkład w opracowywanie przepisów mających na celu zapewnienie właściwego stanu siedlisk o takiej różnorodności biologicznej, którą chcielibyśmy zachować w UE;

44. utrzymuje, że fakt, iż nie udało się nam odwrócić trwającego zjawiska utraty różnorodności biologicznej i degradacji ekosystemów na świecie wynika między innymi z tego, że nie do końca rozumiemy złożony charakter różnorodności biologicznej, wzajemne zależności między jej poszczególnymi elementami oraz jej związku z żywym środowiskiem, w tym także wartość, jaką różnorodność biologiczna przedstawia dla człowieka obecnie oraz dla przyszłych pokoleń; przypomina, że realizacja każdej strategii politycznej powinna opierać się na nauce zajmującej się różnorodnością biologiczną;

45. podkreśla dlatego potrzebę większych inwestycji w badania nad różnorodnością biologiczną, w tym nad co najmniej jednym z wyzwań społecznych określonych w programie Horyzont 2020, tak aby unikać fragmentacji polityki badawczej; uważa, że takie zwiększenie funduszy na badania nad różnorodnością biologiczną można by uzyskać z istniejących środków ogólnych ze względu na niewielką absorpcję środków; uważa, że z jednej strony badania mogłyby pozwolić nam lepiej zrozumieć kwestię różnorodności biologicznej i jej znaczenia dla wszystkich aspektów działań człowieka, a z drugiej - przyczynią się, dzięki innowacyjnym koncepcjom, do opracowania nowych i ulepszonych strategii politycznych, a także strategii zarządzania i rozwoju;

46. podkreśla potrzebę przyjęcia multidyscyplinarnego i transgranicznego podejścia badawczego do kwestii różnorodności biologicznej, które nieodłącznie wiąże się z obszarami takimi jak ekologia, genetyka, epidemiologia, nauka o klimacie, gospodarka, antropologia społeczna, modelowanie teoretyczne itd.; podkreśla potrzebę opracowywania bazujących na nauce strategii politycznych w zakresie zrównoważonego zarządzania ekosystemami i zasobami naturalnymi, szczególnie w ważnych z gospodarczego i społecznego punktu widzenia sektorach rolnictwa, rybołówstwa i leśnictwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

47. uważa za istotne, że należy szerzej upowszechniać dostępne dane naukowe dotyczące różnorodności biologicznej, przykłady najlepszych praktyk w zakresie powstrzymywania procesu utraty różnorodności biologicznej i jej przywracania oraz informacje na temat związanego z przyrodą potencjału innowacyjności i rozwoju oraz że powinny się nimi dzielić podmioty odpowiedzialne za kształtowanie polityki i zainteresowane strony; jest zdania, że stosowne ICT odgrywają kluczową rolę w tworzeniu nowych możliwości i narzędzi; z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt stworzenia przez Komisję unijnej platformy przedsiębiorczości i różnorodności biologicznej i zachęca Komisję do dalszego rozwijania tej platformy, a także do wspierania zacieśniania współpracy między administracją a przedsiębiorstwami w UE, co odnosi się także do MSP;

48. wzywa do udostępnienia portalu internetowego europejskiego systemu informacji o różnorodności biologicznej (BISE) we wszystkich językach urzędowych UE, tak aby przyczynić się do wymiany danych i informacji;

Utrzymanie i odbudowa ekosystemów i usług ekosystemowych

49. zwraca uwagę na wymóg odtworzenia 15 % zdegradowanych ekosystemów do 2020 r. wynikający z Konwencji o różnorodności biologicznej; uważa, że jest to jednak minimum, i pragnie, by UE ustanowiła znacznie wyższy cel odtworzenia zdegradowanych ekosystemów odzwierciedlający jej własny ambitniejszy cel ogólny i wizję na rok 2050, przy uwzględnieniu warunków naturalnych specyficznych dla poszczególnych krajów; wzywa Komisję do jasnego określenia, czym są „ekosystemy zdegradowane” i do ustalenia poziomu referencyjnego, w porównaniu do którego można oceniać postęp;

50. zachęca Komisję do przyjęcia najpóźniej do 2012 r. specjalnej strategii na rzecz zielonej infrastruktury, której pierwszorzędnym celem byłaby ochrona różnorodności biologicznej; podkreśla, że w tej strategii powinno się uwzględnić cele odnoszące się zarówno do obszarów miejskich, jak i wiejskich, tak aby można było także lepiej spełnić wymogi określone w art. 10 dyrektywy siedliskowej;

51. ubolewa, że opracowanie przez Komisję Europejską strategii dotyczącej zielonej infrastruktury zaplanowano dopiero na rok 2012, podczas gdy korytarze energetyczne i transportowe określono już we wniosku dotyczącym europejskiego pakietu infrastrukturalnego; apeluje zatem do Komisji, by przyspieszyła prace nad strategią dotyczącą zielonej infrastruktury i zagwarantowała realizację zaproponowanego celu nr 2; zgadza się, że należy maksymalizować synergię w przypadku projektów energetycznych, transportowych i ICT, tak aby ograniczyć negatywny wpływ na różnorodność biologiczną, oraz że z fundusze UE powinny otrzymywać wyłącznie działania zgodne z prawem Unii oraz z właściwymi unijnymi strategiami politycznymi;

52. podkreśla, że kształtowanie środowiska przyrodniczego nie powinno następować wyłącznie na wyznaczonych obszarach, lecz powinno być stymulowane w różnych miejscach, na przykład w miastach, wzdłuż autostrad i tras kolejowych, a także w ośrodkach przemysłowych, co przyczyni się do stworzenia prawdziwie zielonej infrastruktury;

53. zachęca Komisję do opracowania skutecznych ram regulacyjnych opierających się na inicjatywie „zerowej utraty netto”, przy uwzględnieniu doświadczenia państw członkowskich, z jednoczesnym wykorzystaniem standardów będących elementem programu środków kompensacyjnych biznesu dla różnorodności biologicznej; w tym kontekście zwraca uwagę na znaczenie stosowania tego rodzaju podejścia do wszystkich unijnych siedlisk i gatunków, nieobjętych prawodawstwem UE;

54. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi tym gatunkom i siedliskom, których „funkcjom” przypisuje się bezcenną wartość gospodarczą, gdyż przeszłe wysiłki mające na celu ochronę różnorodności biologicznej będą ukierunkowane na te obszary, które szybko przyniosą korzyści gospodarcze lub od których będzie się oczekiwało takich korzyści;

55. uznaje, że różnorodność biologiczna i usługi ekosystemowe przynoszą znaczącą korzyść niepieniężną dla przedsiębiorstw i innych podmiotów gospodarczych; wzywa organizacje reprezentujące sektor prywatny do przedkładania propozycji dotyczących najlepszego sposobu ochrony i przywracania różnorodności biologicznej na dużą skalę;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

56. uznaje potrzebę promowania zielonej infrastruktury, ekoinnowacji i wdrażania innowacyjnych technologii w celu tworzenia bardziej ekologicznej gospodarki; wzywa Komisję do opracowania wskazówek dotyczących sprawdzonych rozwiązań w tym obszarze; wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do uwzględnienia zaleceń zawartych w badaniu „Ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej”, które ma być przydatnym narzędziem doradczym dla decydentów, administratorów i zarządców na szczeblu lokalnym i regionalnym; podkreśla potrzebę rozszerzenia i zintensyfikowania szkoleń beneficjentów funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz władz lokalnych, regionalnych i krajowych w zakresie postępowania ze złożonym prawodawstwem europejskim i ustawodawstwem krajowym służącym ochronie przyrody i zwiększaniu świadomości znaczenia utraty różnorodności biologicznej; zachęca Komisję do wprowadzenia mechanizmów pomocy technicznej przeznaczonych do szerzenia wiedzy na szczeblu regionalnym i lokalnym na temat problemów dotyczących wdrażania projektów;

Rolnictwo

57. przypomina, że rolnicy gospodarują ponad połową terytorium UE, a grunty rolne zapewniają ważne usługi ekosystemowi i stanowią znaczną wartość społeczno-gospodarczą, a także że finansowanie wspólnej polityki rolnej (WPR) stanowi największą pojedynczą część budżetu UE; podkreśla, że WPR nie ogranicza się do celu zapewnienia żywności i rozwoju obszarów wiejskich, ale że jest ważnym narzędziem wspierającym różnorodność biologiczną, ochronę, łagodzenie zmian klimatu, a także utrzymanie usług ekosystemowych; zauważa, że WPR już zawiera środki mające na celu ochronę środowiska naturalnego, takie jak oddzielenie płatności od produkcji, zasadę wzajemnej zgodności i środki rolno-środowiskowe; uważa jednak za godne ubolewania, że środki te nie powstrzymały dotychczas ogólnej utraty różnorodności biologicznej w UE oraz że różnorodność gruntów rolnych cały czas się zmniejsza; z tego względu wzywa do dalszej zmiany ukierunkowania WPR na rzecz zapewniania rolnikom rekompensaty za dostarczanie dóbr publicznych, jako że obecnie rynek nie jest w stanie uwzględnić gospodarczej wartości ważnych dóbr publicznych, których może dostarczyć rolnictwo;

58. podkreśla, że związek pomiędzy gospodarką wodną i różnorodnością biologiczną jest istotnym elementem utrzymania życia i zrównoważonego rozwoju;

59. podkreśla potrzebę odstąpienia od podejścia opartego na środkach na rzecz podejścia opartego na wynikach przy dokonywaniu oceny skuteczności wykorzystywanych instrumentów;

60. wzywa do działań na rzecz bardziej ekologicznego I filara, by zapewnić ochronę różnorodności biologicznej w szerszym krajobrazie rolniczym, poprawić powiązania oraz dostosować się do skutków zmiany klimatu; z zadowoleniem przyjmuje przedłożoną przez Komisję propozycję reformy WPR, zapewniającą bardziej ekologiczną WPR poprzez przeznaczenie płatności I filara na pakiet podstawowych dobrych praktyk na szczeblu gospodarstw rolnych, które to praktyki powinny obejmować płodozmian i zróżnicowanie upraw, trwałe użytki zielone i minimalne „obszary proekologiczne”; podkreśla, że takie bardziej ekologiczne środki muszą być wykonalne i nie mogą pociągać za sobą niepotrzebnej biurokracji; ponawia swój apel o wspieranie sieci Natura 2000 w ramach płatności bezpośrednich w podziale na obszary; jest przekonany, że rolnictwo efektywnie korzystające z zasobów, korzystne dla środowiska naturalnego i dla klimatu, zapewni zarazem zrównoważony charakter gospodarstw oraz długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe, a ponadto uznaje, że WPR powinna tutaj odgrywać ważną rolę;

61. wzywa do ukierunkowania praktyk ekologizacji na różnorodność rolną występującą w różnych państwach członkowskich, które to praktyki uwzględniają na przykład specyficzną sytuację panującą w krajach śródziemnomorskich, która z kolei została pominięta w proponowanych progach dotyczących zróżnicowania upraw i gruntów mających znaczenie ekologiczne; zauważa, że zebrane uprawy, uprawy stałe (gaje oliwne, winnice, sady jabłoniowe) i uprawy ryżu to tylko niektóre przykłady praktyk, które powinny być zgodne z założeniami ekologizacji, zważywszy na wysoką wartość ekologiczną i ochronną, jaką mogą się charakteryzować niektóre z wymienionych systemów rolnych;

62. utrzymuje, że pomoc dla sektora publicznego i prywatnego działającego na rzecz ochrony bioróżnorodności lasów pod względem gatunków, siedlisk i funkcji ekosystemowych musi wzrosnąć w nowej WPR, a także należy rozszerzyć kryteria kwalifikacyjne tak, aby objąć obszary łączące siedliska Natura 2000;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

63. wzywa, by podstawą wszystkich płatności WPR - wraz z płatnościami od roku 2014 - były solidne przepisy dotyczące wzajemnej zgodności sprzyjające ochronie różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych, obejmujące dyrektywę ptasią i siedliskową (bez rozmywania obecnych standardów mających zastosowanie w okresie 2007-2013), prawodawstwo w zakresie pestycydów i produktów biobójczych oraz ramową dyrektywę wodną⁽¹⁾; wzywa do opracowania prostych i przejrzystych regulacji obowiązujących strony zainteresowane;

64. wzywa do wzmocnienia II filara oraz do zdecydowanego zwiększenia we wszystkich państwach członkowskich proekologicznej orientacji tego filara i skuteczności jego środków rolno-środowiskowych, również poprzez minimalne obowiązkowe wydatki na działania w zakresie ochrony środowiska, takie jak środki rolno-środowiskowe, środki z zakresu środowiska leśnego i sieci Natura 2000 oraz wsparcie wysokiej wartości przyrodniczej i rolnictwa ekologicznego; podkreśla, że środki środowiskowe z dwóch filarów powinny wzajemnie się wzmacniać;

65. uznaje krytyczne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie programów rolno-środowiskowych; zauważa, że osiągnięto bardzo niewiele celów środowiskowych za pomocą 22,2 mld euro dostępnych na lata 2007–2013; wzywa Komisję do dopilnowania, aby przyszłe dotacje rolno-środowiskowe były zatwierdzane wyłącznie po spełnieniu surowych kryteriów środowiskowych;

66. zwraca uwagę na to, że wzrost zapotrzebowania na paliwa rolnicze oraz wywierana w związku z tym coraz większa presja na ich produkcję w krajach rozwijających się zagrażają różnorodności biologicznej, zwłaszcza w krajach rozwijających się, na skutek degradacji i zmiany charakteru siedlisk i ekosystemów takich jak, między innymi, tereny podmokłe i lasy;

67. uważa, że należy wzmocnić kontrolę praktyk rolnych w celu zapobiegania zmniejszaniu się różnorodności biologicznej; utrzymuje w szczególności, że koniecznie należy wprowadzić kontrolę zrzutów gnojownicy, a nawet ich zakaz na najbardziej wrażliwych obszarach w celu ochrony ekosystemów;

68. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zbadania zjawiska porzucania gruntów rolnych w pewnych regionach Europy wspierając celowe wsparcie zachowania różnorodności biologicznej i unikając pustynnienia, przy jednoczesnym zapewnianiu nowych społeczno-gospodarczych możliwości rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla jednak potrzebę poszanowania istniejącego tytułu własności gruntów; podkreśla także ważną rolę rolników europejskich jako „strażników” krajobrazu;

69. ostrzega, że różne gatunki i siedliska wysoko cenione z perspektywy ich ochrony, w tym gatunki i siedliska chronione na mocy prawodawstwa wspólnotowego, są uzależnione od systemów rolno-środowiskowych, w których obecność człowieka ma kluczowe znaczenie; tym kontekście podkreśla znaczenie powstrzymywania i odwracania tendencji do porzucania gruntów rolnych; popiera zwiększenie wsparcia małych i średnich gospodarstw rolnych, rodzinnych gospodarstw rolnych i rolnictwa ekstensywnego, które promują prawidłową ochronę zasobów naturalnych;

70. wzywa Komisję, w związku z nową reformą WPR, do zwiększenia jej wysiłków na rzecz wsparcia sektorów rolnych, które wnoszą dowiedziony wkład w ochronę różnorodności biologicznej, a w szczególności na rzecz sektora pszczelarstwa; zwraca uwagę, że dzikie i udomowione owady, na przykład pszczoły, są odpowiedzialne za zapylenie 80 % roślin kwitnących, a groźba zmniejszenia ich populacji stanowi ogromne wyzwanie dla naszych społeczeństw, których produkcja rolna – a zatem żywność – jest w znacznej mierze uzależniona od zapylenia roślin kwitnących; podkreśla z tego względu konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na pszczelarstwo przy planowanych środkach ochrony różnorodności biologicznej;

71. podkreśla znaczenie powstrzymywania i odwracania tendencji do ograniczania różnorodności gatunków i upraw, co prowadzi do ograniczenia bazy genetycznej, od której zależy żywienie ludzi i zwierząt; popiera potrzebę promowania wykorzystywania tradycyjnych odmian roślin rolniczych charakterystycznych dla pewnych regionów; wzywa do opracowania odpowiedniego prawodawstwa oraz do stworzenia zachęt do utrzymania i dalszego zwiększania różnorodności rolnych zasobów genetycznych, na przykład ras i odmian dostosowanych do lokalnych warunków;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

72. podkreśla konieczność lepszej współpracy na poziomie europejskim w zakresie badań naukowych i stosowanych w dziedzinie różnorodności zasobów genetycznych zwierząt i roślin w celu zachowania i poprawy zdolności genetycznej w zakresie dostosowania do zmian klimatu oraz wspierania efektywnego włączania ich do programów usprawnień genetycznych;

Lasy

73. apeluje o podjęcie konkretnych działań zmierzających do osiągnięcia celu 5 z Aichi, który polega na zmniejszeniu co najmniej o połowę lub w miarę możliwości na obniżeniu do poziomu bliskiego zeru wskaźnika zanikania wszystkich siedlisk przyrodniczych, w tym lasów, a także na znacznym ograniczeniu degradacji i rozdrobnienia do 2020 r.;

74. wzywa Komisję, by po ukończeniu badania wpływu konsumpcji europejskiej na wylesianie opracowała w odpowiedzi na jego wyniki nowe inicjatywy polityczne na rzecz przeciwdziałania różnym rodzajom zidentyfikowanych wpływów;

75. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia, z uwzględnieniem odpowiednich konsultacji społecznych, planów urządzenia lasu obejmujących skuteczne środki ochrony i restytucji chronionych gatunków i siedlisk oraz powiązane usługi ekosystemowe;

76. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zachęcania do przyjmowania planów urządzenia lasu, między innymi poprzez wykorzystanie środków rozwoju obszarów wiejskich i programu LIFE+; podkreśla potrzebę włączenia do planów urządzenia lasu specjalnych środków dotyczących różnorodności biologicznej, zwłaszcza konkretnych środków dotyczących ochrony chronionych gatunków i siedlisk przyrodniczych, w celu poprawy ich statusu, zarówno na obszarach Natura 2000, jak i poza nimi;

77. apeluje do każdego państwa członkowskiego o formułowanie swojej polityki leśnej w taki sposób, by w pełni uwzględniać znaczenie lasów dla ochrony różnorodności biologicznej, zapobiegania erozji gleby, pochłaniania dwutlenku węgla i oczyszczania powietrza oraz dla utrzymania obiegu wody;

78. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie włączenia do systemów zapobiegania pożarom lasów w ich planach urządzenia lasu środków opartych na ekosystemie na rzecz zwiększenia odporności lasów na pożary;

Rybołówstwo

79. z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez Komisję propozycję reformy wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), która ma zagwarantować wdrożenie podejścia ekosystemowego i stosowanie aktualnych informacji naukowych jako podstawy długofalowych planów zarządzania wszystkimi eksploatowanymi komercyjnie gatunkami ryb; podkreśla, że aby europejski sektor rybołówstwa był opłacalny ekonomicznie i społecznie, należy zapewnić długoterminową trwałość zasobów ryb;

80. podkreśla, że żadne państwo nie jest w stanie poradzić sobie z problemem utraty różnorodności biologicznej, w szczególności w ekosystemach morskich, oraz że rządy państw członkowskich muszą skuteczniej współpracować i koordynować swoje wysiłki, by zająć się tą globalną kwestią; podkreśla, że zdecydowanie wdrażana polityka różnorodności biologicznej jest korzystna zarówno dla społeczeństwa, jak i dla gospodarki;

81. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia morskich obszarów chronionych, na których działalność gospodarcza, w tym działalność połowowa, podlegałaby wzmocnionemu zarządzaniu opartemu na ekosystemie, co umożliwi pogodzenie ochrony środowiska ze zrównoważonym rybołówstwem;

82. podkreśla, że nadal występują poważne luki w wiedzy na temat stanu ekosystemów morskich i zasobów ryb, oraz apeluje o zwiększenie wysiłków UE w obszarze badań morskich;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

83. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o konsolidację swoich wysiłków związanych z gromadzeniem danych naukowych na temat populacji ryb, których liczebność jest niedostateczna, w celu zwiększenia wiarygodności ekspertyz naukowych;
84. wzywa Komisję i państwa członkowskie do prowadzenia współpracy na rzecz stworzenia europejskiej straży przybrzeżnej, by wzmocnić potencjał wspólnego monitorowania i kontroli oraz zapewnić egzekwowanie;
85. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zapewnienia spadku połowów poniżej maksymalnego podtrzymywalnego poziomu do 2015 r. oraz do uwzględnienia rozważań proekologicznych w definicji maksymalnego podtrzymywalnego połowu; w tym celu podkreśla, że brak odpowiednich danych naukowych nie uzasadnia niepodejmowania działań oraz że w tego rodzaju przypadkach wskaźniki śmiertelności połowowej należy zmniejszać poprzez podejmowanie działań zapobiegawczych; przypomina o określonym w dyrektywie w sprawie ramowej strategii morskiej ⁽¹⁾ zobowiązaniu do zapewnienia tego, aby do roku 2020 wszystkie komercyjnie eksploatowane zasoby ryb były poławiane w bezpiecznych granicach biologicznych;
86. wskazuje, że zobowiązanie do zachowania zasobów rybnych i odnawiania ich do takiego poziomu, który pozwoli uzyskać maksymalny zrównoważony połów (MSY) do 2015 r., zgodnie z postanowieniami proponowanego przez Komisję pakietu reform wspólnej polityki rybołówstwa, otrzymało poparcie głów państw i szefów rządów na światowym szczycie dotyczącym zrównoważonego rozwoju, zorganizowanym w Johannesburgu w 2002 r.;
87. podkreśla, że zarządzanie rybołówstwem powinno przyczynić się do osiągnięcia właściwego stanu ochrony zgodnie z dyrektywami ptasią i siedliskową oraz do osiągnięcia dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej; podkreśla, że długoterminowe plany zarządzania powinny mieć charakter wielogatunkowy, a nie jednogatunkowy, przy uwzględnieniu wszelkich aspektów dotyczących populacji ryb, w szczególności rozmiaru, wieku i statusu reprodukcyjnego, aby lepiej odzwierciedlały podejście oparte na ekosystemie, oraz że należy ustalić ścisłe terminy sporządzenia takich planów;
88. podkreśla, że nowa WPRyb i wszystkie kolejne środki przyjęte przez państwa członkowskie muszą być w pełni zgodne z dyrektywami 92/43/EWG, 2009/147/WE i 2008/56/WE;
89. podkreśla, że do WPRyb należy włączyć cel zapobiegania odrzutom mniej wartościowych gatunków docelowych oraz przyłowów chronionych gatunków niedocelowych, w tym waleni, żółwi morskich i ptaków morskich, oraz pilnie go zrealizować; podkreśla ponadto, że nowa WPRyb powinna obejmować wyraźne zobowiązanie do uwalniania gatunków niedocelowych, które mają dużą szansę na przeżycie;
90. zwraca uwagę, że należy opracować działania mające na celu zapobieganie odrzutom młodych i niewymiarowych ryb lub połowom przekraczającym ustalone kwoty, tak aby nie tworzyć niepożądanych zachęt do wyładunków i komercjalizacji odrzutów;
91. podkreśla, że należy określić cele i ramy czasowe zmniejszenia nadmiaru mocy produkcyjnych, tak aby można było osiągnąć redukcję netto zdolności połowowej floty;
92. zauważa, że poważnym zagrożeniem dla różnorodności biologicznej środowiska morskiego są nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy (połowy NNN), oraz podkreśla, że w celu zwalczania takich połowów NNN należy pogłębić współpracę pomiędzy państwami członkowskimi UE i państwami trzecimi;
93. zauważa, że tworzenie rezerwatów rybnych, czyli obszarów, na których działalność połowowa może być zakazana lub ograniczona, jest szczególnie skutecznym i opłacalnym działaniem zmierzającym do zapewnienia długoterminowej ochrony zasobów ryb; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Radę do wyznaczenia rezerwatów rybnych i sformułowania przepisów dotyczących zarządzania nimi, ze szczególnym uwzględnieniem szkółek i odchowalni lub tarlisk zasobów ryb;
94. wzywa Komisję, by opracowała wiarygodne wskaźniki trwałego rozwoju z punktu widzenia środowiska naturalnego, obejmujące obszary morskie i nadbrzeżne, tak by ocenić postępy w realizacji ogólnego celu, jakim jest ochrona różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/56/WE (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Inwazyjne gatunki obce

95. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, by podejmowane działania zapobiegały przedostawaniu się do UE nowych inwazyjnych gatunków obcych oraz rozprzestrzenianiu się już obecnych inwazyjnych gatunków obcych na nowe obszary; w szczególności wzywa do wydania jasnych wskazówek w ramach rozporządzenia w sprawie rozwoju obszarów wiejskich w ramach WPR w celu dopilnowania, aby zalesianie nie wpływało negatywnie na różnorodność biologiczną, oraz w celu zapobiegania finansowaniu sadzenia inwazyjnych obcych gatunków roślin; podkreśla potrzebę ambitnych strategii i aktualnych spisów na szczeblu UE i państw członkowskich; jest zdania, że strategie te nie powinny skupiać się wyłącznie na gatunkach uznanych za „priorytetowe”, co sugeruje cel 5 strategii ochrony różnorodności biologicznej; zachęca Komisję, by w celu wzbogacania wiedzy wspierała działania podobnych do tych wspieranych z projektu DAISIE (katalogowanie obcych gatunków inwazyjnych w Europie);

96. zachęca Komisję do przedłożenia w 2012 r. wniosku legislacyjnego przedstawiającego całościowe podejście do problemu inwazyjnych obcych gatunków roślin i zwierząt w celu sformułowania wspólnej polityki UE w zakresie zapobiegania osiedlaniu się tych gatunków, monitorowania ich, zwalczania ich i zarządzania nimi oraz szybkiego powiadamiania o ich wystąpieniu;

97. uznaje, że działania zapobiegawcze są bardziej opłacalne i przynoszą więcej korzyści dla środowiska niż działania podjęte po wprowadzeniu i osiedleniu się inwazyjnego gatunku obcego; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nadały priorytet działaniom zmierzającym do zapobiegania wprowadzaniu inwazyjnych gatunków obcych zgodnie z przedstawionym w Konwencji o różnorodności biologicznej hierarchicznym podejściem do takich gatunków;

98. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby handel gatunkami zagrożonymi, wymienionymi w Czerwonej Księdze Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody, podlegał coraz większym ograniczeniom i szczególnie surowym regulacjom; apeluje ponadto do Komisji i państw członkowskich o monitorowanie przywozu wszystkich gatunków egzotycznych i nierodzimych oraz o regularne przedkładanie sprawozdań na ten temat, a także o zapewnienie pełnego wdrożenia dyrektywy w sprawie ogrodów zoologicznych⁽¹⁾; wzywa Komisję do rozważenia i zaproponowania zakazu handlu pozyskanymi dzikimi zwierzętami jako zwierzętami domowymi;

99. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na istniejące krajowe strategie i plany działania oraz do zapewnienia tego, aby siedliska zlokalizowane na wyspach zostały proporcjonalnie uwzględnione w oczekiwanym rozporządzeniu dotyczącym inwazyjnych gatunków obcych;

Zmiana klimatu

100. przypomina o powiązaniach pomiędzy różnorodnością biologiczną i klimatem; jest świadomy znaczącego negatywnego wpływu zmiany klimatu na różnorodność biologiczną i podkreśla coraz większy wpływ utraty różnorodności biologicznej na zmianę klimatu ze względu na ograniczanie pochłaniania dwutlenku węgla przez środowisko naturalne; podkreśla pilną potrzebę ochrony różnorodności biologicznej również w celu ograniczenia zmiany klimatu oraz zachowania naturalnych pochłaniaczy dwutlenku węgla;

Wymiar międzynarodowy

101. zachęca Komisję do zaproponowania przepisów w celu wdrożenia protokołu z Nagoi, tak by UE mogła ratyfikować protokół możliwie jak najszybciej,

102. podkreśla, że ze względu na globalny charakter różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych oraz ich olbrzymie znaczenie dla osiągnięcia globalnych celów w zakresie zrównoważonego rozwoju, strategia UE musi się również przyczynić do zwiększenia wysiłków UE zmierzających do powstrzymania utraty różnorodności biologicznej i tym samym do zwiększenia skuteczności realizacji milenijnych celów rozwoju do 2015 r.;

⁽¹⁾ Dyrektywa 1999/22/WE (Dz.U. L 94 z 9.4.1999, s. 24.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

103. jest zdania, że kwestią ochrony morskiej różnorodności biologicznej należy zająć się na najwyższym szczeblu podczas szczytu Rio+20, który odbędzie się w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r.;
104. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie zapewnienia zrównoważonego charakteru światowego rybołówstwa ⁽¹⁾, w której podkreśla się konieczność podjęcia bezzwłocznych wysiłków ukierunkowanych na zapewnienie zrównoważonego wykorzystywania światowych zasobów oceanicznych i morskich;
105. zadowoleniem przyjmuje przedstawiony w listopadzie 2011 r. plan przygotowany przez cztery agencje ONZ (UNESCO, FAO, UNDP i IMO), mający zachęcić kraje do odnawiania zobowiązań dotyczących ograniczania degradacji oceanów i stawiania czoła zagrożeniom, takim jak nadmierne połowy, zanieczyszczenie i utrata różnorodności biologicznej;
106. zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego promowania wspólnego podejścia do ochrony przyrody na terytorium całej UE, z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja uznała konieczność współpracy z państwami członkowskimi w celu zapewnienia skutecznej ochrony różnorodności biologicznej w najbardziej oddalonych regionach UE oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE, gdzie występuje więcej gatunków endemicznych niż na całym kontynencie europejskim; wyraża życzenie wzmocnienia szczególnych narzędzi służących ochronie tamtejszej różnorodności biologicznej, zwłaszcza działań przygotowawczych BEST (Dobrowolny program usług w zakresie różnorodności biologicznej i usług ekosystemu w regionach najbardziej oddalonych oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE) popieranym przez Parlament Europejski od 2011 r., a także odpowiedniego finansowania ochrony różnorodności biologicznej oraz usług ekosystemowych w najbardziej oddalonych regionach UE oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE;
107. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłego wdrożenia i wykonania wielostronnych umów środowiskowych, w tym między innymi Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) oraz Konwencji o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt (CMS);
108. wzywa Komisję i państwa członkowskie do skutecznego uwzględnienia zrównoważenia środowiskowego w stosunkach z państwami trzecimi oraz jako elementu globalnych procesów takich jak milenijne cele rozwoju;
109. wzywa Komisję do zwiększenia wkładu unijnej polityki handlowej w ochronę różnorodności biologicznej i z tego względu popiera wniosek Komisji dotyczący włączenia do wszystkich nowych umów handlowych działu dotyczącego zrównoważonego rozwoju, zawierającego istotne postanowienia w sprawie ochrony środowiska dotyczące handlu, w tym postanowienia dotyczące celów w zakresie różnorodności biologicznej;
110. zdaje sobie sprawę ze wzrostu nielegalnego międzynarodowego handlu gatunkami podlegającymi Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES); w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia możliwości Interpolu w tym zakresie oraz do priorytetowego potraktowania kwestii nielegalnego handlu dzikimi zwierzętami w ramach dwustronnych debat z państwami trzecimi;
111. uznaje, że UE jest głównym importerem dzikich zwierząt i za pośrednictwem swoich strategii politycznych i swojej działalności handlowej ma wpływ na ochronę różnorodności biologicznej w innych regionach świata; wzywa UE do podjęcia działań mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu struktur konsumpcji w UE na różnorodność biologiczną poprzez włączenie inicjatyw na rzecz zrównoważonego rolnictwa i handlu dzikimi zwierzętami do wszystkich umów handlowych;
112. apeluje do uczestników Szczytu Ziemi Rio +20 o poczynienie konkretnych postępów w zakresie innowacyjnych i niezależnych źródeł finansowania ochrony różnorodności biologicznej w krajach rozwijających się oraz nalega, by UE i jej państwa członkowskie aktywnie uczestniczyły w realizacji celów w tym zakresie;
113. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wystawienia „świadectwa ochrony różnorodności biologicznej” dla unijnej współpracy na rzecz rozwoju w celu zapobieżenia zmniejszaniu się różnorodności biologicznej, z uwzględnieniem tego, że osoby o najniższych dochodach są najbardziej uzależnione od usług ekosystemowych;

⁽¹⁾ A/RES/66/68.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

114. uznaje, że konieczne jest dojście do gospodarki bazującej na zrównoważonych źródłach energii w sposób racjonalny pod względem kosztów bez poświęcania celów z zakresu różnorodności biologicznej oraz że gospodarka taka mogłaby przyczynić się do osiągnięcia owych celów; w związku z tym uznaje za niezbędne wprowadzenie kolejnych środków ochronnych w odniesieniu do źródeł energii, efektywności oraz ilości biomasy wykorzystywanej do produkcji energii; również w związku z tym wzywa Komisję do jak najszybszego wyjaśnienia, jaki wpływ na różnorodność biologiczną mają biopaliwa, z uwzględnieniem wpływu pośredniego użytkowania gruntów oraz domaga się ustanowienia efektywnych kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do produkcji i stosowania wszystkich rodzajów biopaliw, w tym biomasy stałej;

Finansowanie

115. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zidentyfikowania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska na podstawie obiektywnych kryteriów, a Komisję do opublikowania do końca 2012 r. planu działań na rzecz wycofania takich dotacji do 2020 r. (łącznie z harmonogramem), zgodnie ze zobowiązaniami z Nagoi;

116. podkreśla znaczenie mobilizacji zarówno unijnego, jak i krajowego wsparcia finansowego ze wszystkich możliwych źródeł, w tym stworzenia konkretnego instrumentu służącego finansowaniu różnorodności biologicznej, oraz opracowania innowacyjnych mechanizmów finansowych - w szczególności instrumentu „habitat banking” w połączeniu z kompensacją - dla osiągnięcia ustanowionych celów w zakresie różnorodności biologicznej;

117. podkreśla potrzebę zwiększenia środków budżetowych na badania nad środowiskiem i różnorodnością biologiczną w następnym programie ramowym w zakresie badań, proporcjonalnie do ogromnych potrzeb i wyzwań związanych zarówno z utratą różnorodności biologicznej, jak i ze zmianą klimatu, w celu przyczynienia się do zlikwidowania stwierdzonych luk w wiedzy oraz wspieranie polityki;

118. wzywa Komisję do zbadania, czy obecny system regulacyjny odpowiednio zachęca do tworzenia strategii na rzecz ochrony różnorodności biologicznej, a także do zaproponowania opłacalnych rozwiązań mających na celu przesunięcie wydatków na różnorodność biologiczną z biurokracji na ochronę i poprawę stanu środowiska;

119. zgadza się, że właściwie opracowane rynkowe instrumenty służące internalizacji zewnętrznych kosztów konsumpcji i produkcji ponoszonych przez środowisko mogą przyczynić się do osiągnięcia celu, jakim jest powstrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej, jeżeli połączy się je ze środkami zachęcającymi do ekologicznych inwestycji w danych sektorach;

120. z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt utworzenia przez Komisję unijnej platformy przedsiębiorczości i różnorodności biologicznej z zamiarem zaangażowania sektora prywatnego w program działalności na rzecz różnorodności biologicznej;

121. apeluje do Komisji, aby przedstawiła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie w sprawie wariantów dotyczących wprowadzenia opłat za usługi ekosystemowe, uwzględniając rolę ochrony różnorodności biologicznej;

122. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wdrożenia i finansowania nowej strategii na rzecz różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. poprzez zadbanie o to, by wszelkie finansowanie ze środków UE było spójne z przepisami o ochronie różnorodności biologicznej i ochronie wód;

123. podkreśla bezwzględną konieczność zapewnienia, by w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (na lata 2014–2020) i popiera dążenia do osiągnięcia sześciu celów określonych w strategii ochrony różnorodności biologicznej oraz zwiększenie finansowania programu LIFE; podkreśla konieczność skoncentrowania się na projektach społecznej odpowiedzialności biznesu ukierunkowanych na różnorodność biologiczną;

124. odnotowuje ponadto, że ogromna wartość ekonomiczna różnorodności biologicznej zapewnia opłacalny zwrot z inwestycji w jej ochronę; dlatego wzywa do zwiększenia finansowania na rzecz środków ochrony przyrody;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

125. dążąc do zapewnienia odpowiedniego finansowania sieci Natura 2000, wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania co najmniej 5,8 miliarda euro rocznie za pomocą finansowania ze strony UE i państw członkowskich; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia dostępności odpowiednich środków finansowych z różnych funduszy UE (takich jak fundusz WPR, Europejski Fundusz Morski i Rybacki, fundusze spójności oraz zwiększony fundusz LIFE+) przy lepszej koordynacji i spójności między tymi funduszami, m.in. poprzez pojęcie projektu zintegrowanego, co przyczyni się do poprawy przejrzystości w regionach korzystających z funduszy unijnych; wzywa do zaangażowania EBI w opracowywanie innowacyjnych instrumentów finansowych i usług doradztwa technicznego i finansowego na rzecz projektów współfinansowanych dotyczących różnorodności biologicznej;

126. wyraża rozczarowanie zaproponowanym przydziałem środków na nowy program LIFE, który, mimo że w ciągu ostatnich dwudziestu lat odniósł niezwykły sukces, nadal otrzymuje mało znaczące wsparcie finansowe z budżetu UE; uważa, że wyzwania dotyczące różnorodności biologicznej i realizacji planu ochrony przyrody wymagają znaczącego zwiększenia przydziału funduszy na program LIFE;

127. zauważa z troską, że liczba projektów finansowanych corocznie w ramach programu LIFE+ nie osiąga poziomu orientacyjnych kwot środków przeznaczonych na nie w różnych państwach członkowskich; zachęca Komisję do zbadania przyczyn takiego niedostatecznego wdrożenia i, w stosownych przypadkach, do zaproponowania zmian zasad funkcjonowania programu LIFE+, w szczególności w odniesieniu do poziomów współfinansowania;

128. podkreśla znaczenie zielonych zamówień publicznych i popiera położenie większego nacisku na ich wykorzystanie, szczególnie przez władze publiczne będące beneficjentami funduszy unijnych; zaleca organom systemów zarządzania i kontroli utworzonym w państwach członkowskich w celu zarządzania funduszami strukturalnymi i spójności wspieranie projektów, które uwzględniają takie procedury;

129. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o inwestowanie w ochronę i odbudowę różnorodności biologicznej w ramach Funduszu Spójności w okresie finansowania 2014-2020; zaleca również uwzględnienie potencjału sieci Natura 2000 dla gospodarki lokalnej i lokalnego rynku pracy;

130. uznaje, że gospodarka ekologiczna jest sposobem tworzenia umiejętności i miejsc pracy oraz wzywa do wsparcia jej za pomocą finansowania, które umożliwi stworzenie potencjału na szczeblu lokalnym oraz wykorzystanie wiedzy lokalnej i tradycyjnej w walce o ochronę różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że około 30 % całości środków na politykę spójności w latach 2007-2013 można przeznaczyć na działania mające szczególny wpływ na zrównoważony wzrost; zachęca państwa członkowskie, a zwłaszcza władze lokalne i regionalne, by powstrzymując utratę różnorodności biologicznej wykazały większą aktywność i zwiększyły wysiłki na rzecz inwestycji w kapitał naturalny oraz wykorzystały środki finansowe przeznaczone na politykę regionalną na zapobieganie zagrożeniom naturalnym jako element ochrony zasobów naturalnych i dostosowywania się do zmiany klimatu, szczególnie mając na uwadze okres programowania 2014-2020;

131. zachęca państwa członkowskie do maksymalnego wykorzystania możliwości dostosowania obecnych programów operacyjnych do celów strategii „Europa 2020” dotyczących trwałego wzrostu przez przeformułowanie priorytetów inwestycyjnych dla projektów oraz apeluje do państw członkowskich o bardziej efektywne rozlokowywanie dostępnych zasobów;

*

* *

132. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.